

AMERIŠKA DOMOVINA

AMERICAN IN SPIRIT FOREIGN IN LANGUAGE ONLY

AMERICAN HOME

SLOVENIAN MORNING DAILY NEWSPAPER

Racioniranje raznih živil bo začela vlada v februarju

Racioniranje je potrebno, da bo živež enakomerno razdeljen med vse prebivalstvo. Amerikanci bodo imeli dovolj in tečne hrane.

Washington, 27. dec.—Poljedelski tajnik Wickard je govoril na radiju ter naznanil narodu, da bo začela vlada z racioniranjem nekaterih živilskih produktov enkrat v februarju. To predvsem zelenjadnih produktov, posušenega sadja in prezerviranih živil.

General Giraud je bil imenovan naslednikom admirala Darlana

Algiers, 27. dec.—Na mesto poveljnika francoskega admirala Darlana je bil imenovan general komisarjem v francoski severni Afriki general Henraud, ki je v dveh vojnah uspel ušel iz nemškega ujetništva. Admirala Jean Francois Darlana je izročil Severno Afriki poveljnik, je bil zavrato na bojiščih večer. Mesto je bil nek 22 letni fant, ki je prišel v Darlanov urad ter ga ustrelil nanj. En strel je padel Darlana v usta, drugi v trebuh.

General je bil obsojen na smrt in v soboto usmrten. Morila iz vojaških, oz. dajo še v javnost. Toliko pa trdi, da je bil francoski narodnosti in da njegova žena mati še živi v Italiji. Morilec je bil obsojen na smrt in v soboto usmrten.

Washington. — Predsednik svet je ostro obsodil umor generala Darlana ter izjavil, da bil to navaden zločinski čin. Mr. Roosevelt je mnenje, da so umor ukazale nemške italijanske oblasti iz znanja, ker se je Darlan pridružil osišču.

je bilo pričakovati, da bo takoj obdolžila Anglijo in naročila umor. Osišču s tem popolnoma pripadajo na svojo stran. Darlana so pokopali v soboto v vojaško častjo. Pogreba se udeležil med drugimi ameriški poveljniki tudi general Eisenhower.

Ki so vsi dobili pošiljke za božič

Washington. — Vojni tajnik nam zatrjuje, da so dobili vsi vojski vojak, ki služijo preko božične pošiljke, ako so poslani do 1. novembra. Po božična pošta našim vojakom je bila trikrat tako velika kot je bila vsa pošta, ki so jo prejeli naši vojaki v dobi 1917-1918. Fracij.

4 dni razprodaje. Wood Appliance & Furnishings je za 4 dni priliko, da si nabavijo pohištvo po znižani cenah. Ta razprodaja bo od danes pa do četrtega. Poslužite se lepe prilike.

ETNO DEKLETCE JE BILO ŽIV ZVERINSKEGA POHOTNEŽA

St. Louis, O.—V soboto so pod nekim zapuščenim živalskim skladiščem truplo Helen Sellers. Mrliški pregled je ugotovil, da je bilo ženska kriminalno napadena. V obrazu, rokah in sploh po telesu je truplo kazalo močnih udarcev. Policija je prejela nekega 45-letnega

NOVI GROBOVI

John Goveckar. V četrtek popoldne je umrl v Lakeside bolnišnici John Goveckar, star 66 let, stanujoč na 1422 E. 49. St. Tukaj zapuša samo svaka Frank Dolinarja, ki bo oskrbel pogreb. Rojen je bil v fari Smlednik na Gorenjskem, kjer zapuša dva sinova, Janeza in Jurija ter več drugih sorodnikov. Pogreb bo danes popoldne ob 1:30 iz Železovega pogrebnega zavoda, 458 E. 152. St. na Whitehaven pokopališče.

Frank Černe. Na božični dan je umrl dobro poznani rojak Frank Černe, star 55 let. Stanoval je na 858 E. 160. St. Bil je dolgo časa bolan. Doma je bil iz Dobrunj pri Ljubljani, odkoder je prišel v Ameriko pred 31 leti. Tukaj zapuša žalujočo soprogo Helen, rojeno Vidmar, ki je doma iz fare Hinje pri Žužemberku, sina Franka, hčer Mary, poročeno Rovtar, teto Johano Wolf (Cincole), v Detroitu Charlesa Kalíšek in mnogo prijateljev.

Bil je član društva Mir, št. 142 SNPJ, in društva Carniola Tent, št. 1288 T. M. ter delničar Slovenskega doma na Holmes Ave. Pogreb bo v torek zjutraj ob devetih iz Svetkovega pogrebnega zavoda, 478 E. 152. St. v cerkev Marije Vnbovzete in na pokopališče sv. Pavla. Naj počiva v miru, preostali so žalje.

12,000 ton živeža je dospelo v Afriko

Algiers. — Dvanajst tisoč ton mleka, sladkorja, moka, krompirja in drugih živil je dospelo v severnoafriška pristanišča. Posiljka je dospela iz Zed. držav, ki so obljubile poslati živež prebivalstvu v Severni Afriki. Civilne oblasti so izločile iz ladij poslano.

Naši vojaki

Naborna komisija št. 49 je poklicala sledeče naše fante pod orožje: Edward Petkovšek, Vincent Segulin, John Babič, Frank Valentič, Albert Brezec, Joseph Bergoch, Robert Perusek, Anthony Intihar, Edward Intihar, Henry Korosec, John Shebenik, Victor Luzar, Frank Legan, Daniel Novinc, Frank Malner, John Zgone Rudolph Zajec Victor Sustarsic Anton Sova Anthony Lovsin, Anthony Yerman, Andrew Repasky, Victor Vene, Marcus Bratel Jr., Rudolph Jakska, Frank Ivancic. Vso srečo, fantje in zdrav povratek po zmagoslavni vojni.

Iz Mississippi se je oglasil vojak Viljem Stepic, sin Mr. in Mrs. Ignac Stepic iz 3651 E. 58 St. Pozdravlja vse sorodnike, prijatelje in znance, zlasti pa članstvo društva sv. Križa št. 214 KSKJ, katerim se zahvaljuje za lepo božično darilo.

Mrs. Wm. Eisenhardt, 1055 W. 19th St., Lorain, O., je dobila od svojega soproga obvestilo, da je dobil 9. decembra diplomu iz letalske šole za tehničnega skladiščnika v Fort Lo-

Hitler bo dobil denar nazaj

Zvezni generalni pravnik, Francis Biddle je ukazal, da naj izroči tajna policija denar, ki ga je vzel nemškimi voharjem in saboterjem, zvezni vlagažni, vsota znaša \$173,588.62. Ta denar bo dobil Hitler nazaj, je rekel Mr. Biddle, toda ne v dolarjih, ampak v bombah in kroglih. Denar je tajna policija dobila pri osmih nemških saboterjih meseca junija. Šest od teh je bilo usmrčenih, dva sta bila obsojena na dolg zapor. Hitler je dal ta denar za uničevanje ameriške vojne industrije.

Položaj po vsej Italiji je zelo napet

London. — (Radio prejema služba). — Italijanski list Corriere de la Sera piše o konferenci med Hitlerjem, Cianom in Lavalom, da se je nanašala edino le na položaj v Sredozemskem morju, ker je zdaj ves napor anglo-saških držav naperjen v to področje. Mnogo se je baže razpravljalo o obrambi Italije. Laška vojska je raztresena povsod, 30 divizij je na Balkanu, druge v Rusiji in Afriki, a nekaj celo na Francoskem. Za obrambo svojega ozemlja Italija nima več nego 20 do 25 divizij.

Iz Carigrada poročajo, da je prišlo v Grčiji do spopadov med italijanskimi in nemškimi vojaki, v teku katerih je bilo več italijanskih vojakov težko ranjenih.

Važen sestanek nocoj

Članice Gospodinjinega kluba na Jutroven naj pridejo nocoj ob sedmih na važen sestanek v SDD na Prince Ave. Nobena ne sme izostati, ker je zelo važno.

Ruska armada se bliža Rostovu

Tržačani se boje prihoda Nemcev iz rajha

Regime Fascista piše v svoji številki od 26. septembra, da se v Trstu širijo glasovi o skorajšnjem prihodu Nemcev.

List navaja slučaj hišnega posestnika Paola Salema, ki je prodal več zgradb v središču Trsta za sedem milijonov lir nekemu bivšemu jugoslovanskemu državljanu iz Splita, zato da bi se mogel preseliti iz Primorske v notranjost Italije. List trdi nadalje, da ta primer sicer ni posebno velike gospodarske važnosti, a da je to le en primer izmed mnogih, ki dokazuje, da obstoja v Trstu tendenca prodati nepremično imovino. Tržaški meščani potem kupujejo hiše v Rimu, Milanu in drugih mestih. Jugoslovani pa zelo radi kupujejo objekte v Trstu—Slovenci skušajo dobiti v roke slovensko hipoteko na Trst.

Regime Fascista v vsej tej zadevi najbolj zanima razlog tega prekupčevanja, namreč govornice, da bo Trst postal nemško mesto. Vznemirja ga, da so tudi nekatere velike družbe prenesle svoje centrale in upravo iz Trsta v Rim ali Milan.

Ameriški avijatičarji so zopet deževali bombe na Bizerte

Afrika. — Potem, ko je bila nekoliko ponehala akcija v Tuniziji vsled slabega vremena, so ameriški bombniki zopet z vso silo bombardirali pristanišče Bizerte v Severni Afriki. Bombe so užgale skladišča in pomole, kjer izločujejo potrebščine, namenjene za osiške čete.

Osma angleška armada je že daleč od pristanišča Sirte, nekako 220 vzhodno od Tripoli. Iz Moroka se poroča, da se ostanki Rommelove armade nameravajo vsipljejo že v Tripoli.

Iz Kairo se poroča, da so zavezniški bombniki včeraj bombardirali tudi Sicilijo.

Prihodnji kongres se bo sestal 6. januarja

Washington. — Predsednik Roosevelt je podpisal resolucijo, v kateri sklicuje zasedanje prihodnjega kongresa za 6. januar. Na 7. januarja bo predsednik govoril svojo poslanico obema zbornicama kongresa.

Novo uradnice

Društvo sv. Helene št. 193 KSKJ je izvolilo za leto 1943 sledeč odbor: Častna predsednica Mary Zalar, predsednica Alice Grosel, podpredsednica Frances Krainz, blagajničarka Mary Potočnik, zapisničarka Frances Susel; nadzornice: Frances Salmich, Angela Pirnat, Jennie Kozelj; rediteljica Frances Salmich; duhovni vodja msgr. Vitus Hribar; zdravnik: dr. Perme, dr. Skur, dr. Opskar.

Smrtna pošškodba

Sinoči je umrla v Charity bolnišnici Mrs. Mary Jersin, ki je bila povožena na božični večer na St. Clair Ave. in 26. cesta. Policija sodi, da je bila zadeta od dveh avtov in da je šele drugi ustavil, ko je čutil, da je nekaj zadel. Stanovala je na 1427 E. 32. St. Policija išče njene sorodnike.

V Donskem bazenu so Nemci izgubili 116,000 mož. Usoda nemške armade pred Stalingradom je očitno zapečaten. Tam se nahaja 22 nemških divizij.

Moskva, 27. dec. — Ruske čete so se približale na 105 milj do Rostova v ofenzivi ob srednjem Donu. V 11 dneh so Nemci tukaj izgubili 116,000 mož. Druga ruska armada, ki prodira južno od Stalingrada, se bliža Kotelnikovskemu.

Rdeča zvezda, glasilo ruske armade poroča, da je ta pogon ruske armade zapečatil usodo 22 nemških divizij, ki so stisnjene med rekama Donom in Volgo pred Stalingradom.

S tem, da je dospela ruska armada južno od Millerova na železniški progi Moskva-Rostov, se je pomaknila 105 milj do Rostova. Ta ruska armada je že 190 milj za hrbtom nemški armadi, ki še vedno oblega Stalingrad. Druge ruske edince pa čistijo koleno reke Don, ki leži med Stalingradom in Rostovom.

Od 16. decembra, kar so začeli Rusi ofenzivo ob srednjem Donu, so že zajeli 50,000 Nemcev, pobili so jih pa najmanj 60,000. K tem je prištetih 6,300, ki so jih Rusi zajeli včeraj in 3,000 pobitih nacijev, ki so včeraj padli na zamrzlih ruskih stepah.

Ruska armada, ki prodira zahodno od Dona, je že daleč v Ukrajini in ima do Harkova še 150 milj. To mesto, katerega imenujejo "ruski Pittsburgh", je zdaj cilj ruske armade, ki prodira v tej smeri.

Rusi, ki prodirajo proti Rostovu, nameravajo zajeti v past vso nemško armado, ki se nahaja točasno v Kavkazu.

Višješolska mladina bo rekrutirana za delo

Vladni posredovalni urad za delo je prišel na dan s programom, potom katerega bo registrirana vsa višješolska mladina za delo v vojni industriji. Vsi oni fantje in dekleta, ki bodo graduirali v januarju, bodo vzeti v delo v vojni industriji. Vsi oni fantje in dekleta, ki bodo graduirali v januarju, bodo vzeti v delo v vojni industriji. Vsi oni fantje in dekleta, ki bodo graduirali v januarju, bodo vzeti v delo v vojni industriji.

Vsa ona mladina pa, ki bo graduirala v juniju, bo dobivala od januarja naprej že strokovno izobrazbo v šolah za vojno industrijo. Predvsem se bo tical novi program deklet, ker fantje morajo z 18 leti itak v armado. Vse višje šole so dobile tozadnje listine, na katerih bodo registrirale fante in dekleta za vojno industrijo.

Ubit ognjegasec

Avto je zadel euclidskega ognjegaseca, Alfreda Yhrausa, ko je v bližini svojega stanovanja, 1578 E. 196 St. čakal na ulično železnico, da se odpelje v službo. Voznik radi ledene ceste ni mogel ustavitj avta. Yhraus je bil pri požarni brambi skoro 19 let.

RUSI IMAJO NOVE VRSTE TOP, PRED KATERIM IMAJO NEMCI VELIK STRAH

Moskva. — Rusi imajo v rabi nove vrste top, kateremu so dali ime "Katuša." Cele železniške vozove teh topov je bilo razposlanih na vse fronte. Tajnost sestave tega topa Rusi tako skrbno čuvajo, da ima vsak top posebno napravo, ki top takoj uniči, čim bi bila nevarnost, da bi padel Nemcem v roke. Rusi so prepričani, da nimajo Nemci v rokah še nobenega teh topov. Kadar stopi "Katuša" v akcijo je drobnost vsenaokrog. Kjer se razleti izstreljek iz tega topa, uniči vse tam okrog. Ta top je veliko bolj učinkovit, kot je pa nemški možnar, ki strelja iz šestih cevi obenem. Kar se tiče topništva Nemci sami priznavajo, da jih Rusi daleč nadkriljujejo.

Papež obsoja fašizem in komunizem kot dve nevarni doktrini

London. — Papež Pij XII. je dal svoj božični blagoslov vsem, ki se, kot nekdanj križarji, borijo za ta in boljši krščanski svet. Izjavil je sicer, da Cerkev v tem boju ne bo dejansko podpirala nobene strani, toda je posvaril svet, da grozi nova nevarnost, ki hoče, da je vse pokorno politiki in ki hoče uničiti vse človečanske postave.

Papež je zlasti poudarjal, da je Cerkev obsojala marksistični socializem in da Cerkev to še vedno obsoja. Dalje je papež postavil komunizem in nacizem na isto stopnjo ter poudarjal, da Cerkev še vedno obsoja komunizem in narodni socializem, ker oba zametujeta vsako vero v Boga.

Beneš vidi zmago zaveznikom že 1943

London. — Edvard Beneš, predsednik češke vlade v pristanstvu, je izjavil, da bo leto 1943 prineslo zmagoslavno odločitev zaveznikom. V božični poslanici je Beneš izjavil, da ve iz zanesljivih virov, da išče Nemčija premirje potom nevarnih držav ter da ima na rokah zanesljive dokaze, da se nemški generali pripravljajo odstaviti Hitlerja. Dalje je Beneš zatrdil, da bodo zavezniki v prihodnjih par mesecih v Evropi, da se bo Italija zrušila in šla iz vojne.

Prva podmornica zgrajena na Velikih jezerih

Chicago, Ill. — U. S. Peto, prva podmornica, ki je bila grajena v ladjedelnih v Manitoowoc, Wis., je nastopila svojo pot proti morju. Podmornica je veljala \$7,500,000. Štiri nadaljne podmornice so v vodi pri Manitowoc, pet nadaljnih pa v delu.

Štirje U. S. častniki so sešli v Afriki

Moroko. — Štirje armadni častniki, vsi doma iz Madison, Wis., ki se niso že dolgo videli, so se nepričakovano sešli v nekem afriškem hotelu. To so bili polkovniki Immell, Garner, Howry in Shipley.

"AMERIŠKA DOMOVINA"

AMERICAN HOME
SLOVENIAN DAILY NEWSPAPERJAMES DEBEVEC Editor
HENDERSON 0628

Cleveland, Ohio

6117 St. Clair Ave.
Published daily except Sundays and Holidays

NAROČNINA:
Za Ameriko in Kanado na leto \$6.50. Za Cleveland po pošti, celo leto \$7.50
Za Ameriko in Kanado, pol leta \$3.50. Za Cleveland po pošti, pol leta \$4.00
Za Ameriko in Kanado, četrt leta \$2.00. Za Cleveland po pošti, četrt leta \$2.25
Za Cleveland in Euclid, po raznašalcih: celo leto \$6.50, pol leta \$3.50,
četrt leta \$2.00
Posamezna številka 3c

SUBSCRIPTION RATES:
United States and Canada \$6.50 per year. Cleveland by mail \$7.50 per year
U. S. and Canada \$3.50 for 6 months. Cleveland by mail \$4.00 for 6 months
U. S. and Canada \$2.00 for 3 months. Cleveland by mail \$2.25 for 3 months
Cleveland and Euclid by carrier \$6.50 per year, \$3.50 for 6 months,
\$2.00 for 3 months
Single copies 3c

Entered as second-class matter January 5th, 1909, at the Post Office at
Cleveland, Ohio, under the Act of March 3d, 1879.

83 No. 302 Mon., Dec. 28, 1942

Nismo še v vojni

Kdo pravi, da smo v vojni? Kje pa? Morda mislimo, da smo v vojni, če ne dobimo dovolj gazolina, da bi drveli z avtom brez potrebe na vse strani? Morda smo v vojni zato, ker dobimo na vsako osebo "samo" pol funta sladkorja na teden? Morda se križamo in tožimo o vojnih časih zato, ker dobi vsaka odrasla oseba en funt kave za približno en mesec?

To ni vojna; to je še vedno kraljevska pojedina v primeri z onim, kar morajo pretrpeti v vojni evropski in drugi narodi, ki že leta ne vedo, kakšen je sladkor, kakšna je prava kava, kjer noben civilist ne sme imeti avtomobila.

Ej, kje je še vojna od nas!

Ljudje, ki so prišli iz starega kraja po prvi svetovni vojni, pripovedujejo, kako so morali zjutraj ob dveh ali pa še prej priti pred prodajalno, ki je odprla vrata ob osmih, če so hoteli dobiti par krompirjev, hlebeček kruha in podobno. Predno je bila prodajalna odprta, je stala pred njo že dolga vrsta lačnih ljudi s kartami v roki. In ko so prišli zadnji na vrsto, se je navadno zgodilo, da je rekel trgovec: "Mi je prav žal, toda zmanjkalo je že vsega!"

Vidite, to je vojna! In kadar bomo doživeli kaj takega tu v Ameriki, bomo mogli le reči, da je naša dežela v vojni.

Vendar, tudi tukaj smo že opazili zadnje čase dolge vrste pred prodajalnami. Drenjali so se in prerivali ter čakali, da pridejo do vrat in v prodajalno. In ko so prišli slednjič na vrsto, so v svojo veliko žalost zvedeli, da je zmanjkalo vsega.

Kje so bile take vrste, pred kakšnimi prodajalnami? Da, uganili ste, pred državnimi prodajalnami žganja. . .

Pa to ne pomeni, da imamo slabe čase, obratno, to pomeni, da ima narod denar, da bi rad plačal vsako ceno za žganje, samo če bi ga dobil. Dokler imamo denar za take stvari, ki za življenje niso neobhodno potrebne, potem še ne moremo reči, da se nam slabo godi, da nas stiska vojna.

Saj nismo nevoščljivi pijake ljudem, naj si jo le privoščijo, če morejo in dokler morejo. (Kar nam je prišlo na misel oni dan, ko smo opazovali tako dolgo vrsto pred prodajalno žganja, je bilo to, da smo se vprašali: bogve, koliko bi človek nabral pri teh dobrih ljudeh, ki imajo polne listnice denarja, če bi stopil do njih in jim skušal prodati vojne bonde za žmago naših hfantov. Kaj pravite?)

Dokler vidimo dolge vrste čakajočih samo pred prodajalnami žganja in ne pred grocerijami in mesnicami, toliko časa ne bomo še občutili vojne in toliko časa ne smemo godrnjati za vsako nevednost. Morda bi bilo dobro, če bi nas vojna malo bolj potipala, da bi se zbudili in priznali, da moramo malo več pomagati vladi, če hočemo, da res ne bomo nekega jutra vstali ob dveh in šli stat pred grocerijo s krušno karto v roki.

Hitler pred zadnjo obrambo

Vsakemu človeku mora biti zdaj jasno, da bo Hitler porabil vse svoje sile, da se vzdrži v Tuniziji. Dobro namreč ve, da ameriške in angleške čete ne bodo stale na afriškem obrežju Sredozemskega morja, kadar spehajo od tam nacije in fašiste.

Hitler tudi dobro ve, da kadar se bo umaknil z afriškega obrežja, bo s tem tudi priznal, da se bo zabarikadiriral za evropsko obrambno linijo, kjer bo moral odbijati tri fronte pred končnim padcem.

Zato pa lahko računamo, da bo boj za Tunizijo eden odločilnih bojev te vojne. Zavezniki morajo preganiti od tukaj osiše, predno morejo računati na to, da stopijo na evropska tla za zadnjo ofenzivo.

Dasi imajo zavezniki zdaj v Tuniziji boljše strateške pozicije, pa imajo tudi Nemci tukaj gotove prednosti. Bili so tam pred zavezniki, zato so si lahko utrdili obrambno linijo, zgradili so si letališča ter si zagisurali perfektno dobavno linijo iz bližnje Sicilije in Sardinije.

Osiše ima v oblasti dolgo linijo obrežja od Bizerta pa do Tripoli. Tukaj sem lahko skoro neovirano dovažal potrebščine in ojačenja iz Italije.

Ako hočejo zavezniki kdaj izvesti invazijo v Evropo, morajo naprej očistiti severno Afriko osiških sil. Potem bodo zavezniki šele lahko zgradili tukaj bazo, s katere bodo prisilili Italijo stopiti iz vojne in šele potem bo odprta zavezniškimi ladjami varna pot po Sredozemskem morju od Gibraltarja do Suez, po kateri poti se bo vsuilo zavezniško vojaštvo v južno Evropo, naj bo že v Italiji ali na Balkanu.

Zavezniki se dobro zavedajo resnosti tega bojišča, zato se pa tudi tako skrbno pripravljajo za končni napad. Tukaj ne sme biti nobene pomote, nobene naglice. Tukaj mora biti popoln uspeh.

Zavezniki imajo zdaj svoje bojne sile na treh straneh osiške linije ob obrežju Sredozemskega morja. Na levem krilu prodira osma angleška, na desnem prva angleška armada in ameriške čete in proti sredini, od juga so ameriške in francoske čete. Zavezniki bodo udarili, kadar bodo ameriški in angleški poveljniki videli da je pravi čas, da zadojajo osišku zadnji udarec v Afriki.

BESEDA IZ NARODA

Bratu ob 20-letnici

Se danes bi moral biti med nami! Prerano, prerano, več kot 20 let prerano si odšel Ti, ki si nas vse tako ljubil in ljubil svoj narod! Saj nisi bil samo brat, še več kot brat, bil si nam oče!

Te zgorajšnje vrstice bi ponavljal z dneva v dan, naprej in naprej o njem, ki je tako in toliko delal za ves narod in za vse, ki so se mu le približali ali bili v njegovi družbi. To je bil Slugov Janez, klobučar, doma iz Prevalja v preserski fari pod Zalostno goro, iz revne nekoč bajtarske hiše, ki je pa po očetu kot dobremu gospodarju lepo napredovala in postala v vasi drugim enak.

Zakaj pišem o njem, saj je že bilo o priliki napisano. Vseeno, ne morem drugače, čutim se zelo dolžnega njemu, ki mi je bil za očetom v domovini, oče tukaj v tujini, ker mi je pomagal priti sem in tukaj mi je pomagal, da sem postal še drugim znan in da sem začel živeti življenje v javnosti in po ugodnosti, katero mi je on nudil, da sem prišel do zaslužka, sem potem tudi kmalu prišel do trgovanja.

Če ne bi bil jaz imel takega brata, bi ne bil nikoli trgovec. Njemu sem dolžan zahvale in kot tak sem ga tudi vedno čislal in spoštoval; za očeta ga moram smatrati.

On v družini najstarejši, jaz najmlajši, izmed osmih otrok je že razlika. On je bil ljubljencek kot prvi sin, zato je pa imel tudi to prednost, da si je od dobrih staršev nabral dobrih lastnosti. Kot starši večje družine so se zavedali, da je dobro, če se da otroke izučiti kakšnega rokodelstva. Za klobučarja se je šel učiti. To je bila za njega častna služba, bil je mojster klobučar. Klobuke je znal sam narediti iz volče volne z rokami in z vročo vodo, v kotlu kuhano, je delal in se trudil. Bilo je vse ročno delo in hvale vredno, takrat in danes je v delu razlika, mašinerija je ročna žela pokopala in naredila ljudi nemarne in leni. Pri delu ni več veselja in ne zanimanja in ne ponosa. Ko je naš Janez nesel na hrbtno poln koš klobučar v sejmje v vse bližnje kraje, posebno po Notranjskem k Sv. Vidu in v Cerknico, na Račke, Ribnico in kjerkoli je mogel, je bil na to ponosen; očetom, hišnim gospodarjem, kmetom je prodajal ročno narejene klobuke kot domače poznane rojake.

Tako se je Janez spoznal z ljudmi po več sosednjih farah. Končno je bil tudi gostilničar, to pa posebno vrste, kamor so gostje zelo radi prihajali. On je bil tak veseljak, bi rekli, da je hotel imeti vedno veselo družbo. To navado je še prinesel s seboj v Ameriko. Kdor je bil v gostilni pri njem v družbi, ta je lahko izhajal z njim. Da je hotel poslušati njega, da mu je lahko pripovedoval svoje doživljanje, ko je vandra po svetu kot izučeni klobučar in kako se je tri leta učil in kako je potoval v Rim in bil pri Sv. Očetu. Vse to je on s takim zanimanjem pripovedoval in poslušalcem dajal jesti in piti zastoni, da so ga le poslušali. Ni bil lakomen na tem, da bi kdo bil poleg njega in kupoval pijačo. Takemu je naravnost povedal v obraz, da tega noče, več kot gost je on dal od sebe, samo za to, da je imel prijatelje. Bil je iskren in take ljudi je on tudi ljubil, odkritosrčen je bil.

Ker sem jaz oštel po njegovem odhodu v Ameriko še sedem let doma s starši, vem, kako je on med tem časom ljubil svoje starše. Jaz sem njegova pisma bral in njemu v imenu

staršev odpisoval. On je bil do smrti zvest in udan otroku očetu in materi. Njemu je beseda oče, mati vselej privabila solzo v oči. Nič manj niso za njim žalovali in nanj mislili oče in mati. Te tri osebe so bile eno srce.

Zato se tudi spominjam ob času očetove smrti leta 1897, ko so umiraje klicali "Janez, Janez. . ." Še tisto leto sem odšel v Ameriko k njemu, saj mi je on poslal za pot, in to je storil v najhujših časih, ko je bil v najtežjih finančnih razmerah, ko se je vračal nazaj iz zlate doline Californije, mi je kljub temu poslal, da sem dospel v Ameriko. Bil je človek, ki ni mogel in ne hotel odreči nikomur nobene usluge, rajši se je sam zadolžil in to vedno v vseh slučajih, samo da je drugim uslugo naredil.

Ko sem dospel k njemu (njegovi družini) mi je pripovedoval o spominu očetove smrti. Rekel je: Potem, ko smo dobili poročilo o očetovi smrti, smo zračunali, da je bilo to tisto noč, ko so oče umirali, bilo je takole: Ponoči začne nekdo hoditi po sobi, kjer sta spala z soprogo (Mrs. Mary Grdina, ki še živi in sama lahko to potrdi). On je zbudil njo in ji rekel: "Nekdo hodi po hiši, gotovo je tat." Vstaneta, prižge svetilko, vzame v roke revolver in začneta iskati tatu. Ker ga ni bilo, sta mislila, da je to nekaj drugega. V tistih dneh je izpadla tudi očetova slika viseča na steni na tla. Vse to niso nobene vraže, če verujemo, da imamo duše, lahko verujemo tudi v dušno življenje po smrti. Jaz sam sem doživel še druge podobne slučaje.

On je vkljub temu, da je živel vedno v pomanjkanju, veliko storil za starše s svojo dobro voljo, s pismi, v katerih jih je bodril, nikoli ni pozabil praznikov, da ne bi bil pisal; pismo pa ni bilo nikoli prazno. Njegovo veliko srce je starše preveč ljubilo, da bi jim ne storilo ene ali druge usluge.

On, ki je imel dobiti izobrazbo pri tem, ko se je šel učiti za klobučarja, je to njega osrečilo. Mi, ki vemo, kako v domovini mojstri trdo in disciplinirano držijo po cela tri leta take fantiče, kateri so po največ lačni, večkrat nabutani z bunko ali še z brco, se tako nauče manire in kako! To vem, ko je on prišel potem domov in začel s klobuki, smo bili mi otroci navadni poredni paglovci in smo si hoteli gospodariti po svoji volji, toda Janez je zavpil: Gumpec ti, ti boš lepo kruha prošil, tako kot se spodobiš! Res, on nam je bil potem učenik in oče, ker je vedel, da če hoče človek biti zmogel za potovanje po svetu ali sploh za občevanje z ljudmi, da se mora izobraziti. On je veliko potoval kot vandrovec po svetu, da se je naučil nemščine, kar je moral takrat skoro vsak tak znati, če je hotel iz svoje domovine kam po svetu. Jaz sem pa šel v Ameriko iz službe (hlapčevske) na kmetih, potem si pa pomagaj, če si moreš, kar se doseže je le z dobro voljo in z delom rok, s posebno energijo, rekel bi izsiljeno ali prisiljeno. Koliko lažje je za onega, ki je prejel izobrazbo med ljudstvom.

Pred odhodom v Ameriko je bil on tudi v neki službi, bi rekel vladni, imel je nalogo, da je ob nedeljah pri cerkvi, ko so ljudje šli od maše, naznanjal kaj da je vlada izdala novega ali važnega, ali pa kje bo komu kakšna krava prodana itd.

Kot takega so ljudje poznali daleč naokrog in ko je odšel v Ameriko, so potem šli iz mnogih krajev za njim na njegov naslov, to je mnoge pripomoglo, da je v Clevelandu ostalo

več Slovencev, kakor jih je šlo drugam. Novodošlim je dal jesti zastoni, mnogim je kupil tudi obleke.

V istem času, ko je on dospel sem, je začela v Clevelandu neka kompanija z izdelavo klobukov. Ker je znal jezik (nemško), kar je takrat veljalo, so ga takoj vzeli za "formana" in mu naročili, da je on smel jemati na delo Slovence, katere so smatrali za najboljše delavce in katerim je on lahko kazal kako se naredijo na najboljši način klobuki. Tukaj sem prišel tudi jaz v poštev in nekaj let delal po nekaj mesecev v klobučarni. Poleti se je od komada zaslužilo nekaj več kot dnevno. Od tukaj naprej so ostali Slovenci in klobučarnah in delali z belim ovrtnikom, dočim v tistih letih niso imeli nikjer naši ljudje prilike, da bi si kaj zaslužili drugače nego s težkimi deli.

Da, on je preživel mnoge težke dni, toda on je vedno delal, delal je tudi takrat, ko ni v njegovi hiši na stanovanju delalo nad dvajset bordarjev, on je delal, da so vsi njegovi stanovalci dobili jesti, to je bilo v letih 1891 in 1893, tekoma najhujše depresije, ko še ni bilo nikjer nobenih mestnih dobroteljskih zavodov ali uradov.

On je ledino oral, družino vzgojeval, vsem pomagal, sam pa je ostal siromak. Kar je imel in ljubil in na kar je bil ponosen, so bile te svetejše: njegova lepo in disciplinirano vzgojena družina, njegovo poštenje in njegove preiskušnje. Večkrat je rekel: "Pričakujem od Boga, da bom na drugem svetu srečnejši, ker sem vse storil, kar sem mogel zmogli in po zapovedih v kolikor sem mogel."

On je imel karakter, kakor malo kdo drugi in imel je srce za druge, drugim v pomoč. Bil je pa tudi iskren narodnjak, ne samo tak, kakor so nekateri, brez dejanj kričeči, zato mu je pa tudi narod priredil največji pogreb v zgodovini. Umrl je 28. decembra 1922, pokopan je bil 2. januarja 1923. Naj blagi John živa plačilo pri Bogu! Anton, brat.

Naši fantje vojaki

Kadar gremo po naših ulicah, vidimo v oknih zvezde. V nekaterih oknih po eno, v drugih po dve in v nekaterih celo po tri ali pa še več. Pri družini John Kaplana na 3627 E. 81. St. so kar tri. Mati je vdova in ima tri sinove v službi domovine. Gotovo je dobra žena žalostna, ko vidi tri zvezde mesto svojih sinov. Pa ne tarnaj, vzdihne le: "Je pač tako božja volja." Iz družine Ignac in Theresa Rangus, 3583 E. 81. St. so tudi trije fantje v vojaški službi. Je pa še veliko drugih, ki imajo svoje sinove pri vojaki, a za vseh naslove pa ne vem.

Skoro vseh fantov-vojakov pa so slike v oknu trgovine Mr. Frank Kužnika na 3525 E. 81. St. Dekleta, hčerke Frank Kužnika so se zavzela, da zbri-razo slike vseh fantov-vojakov iz fare sv. Lovrenca in jih postavljajo v okno na ogled. Zdi se mi, da je to jako lepo. Le še naprej tako, dekleta, in le skušajte dobiti slike vseh ter jih razstavite v oknu vaše hiše. Staršem in drugim pa pripravite, oddajte slike svojih sinov-vojakov Kužnikovim, da jih postavijo v okno. Vsem pa, ki kedaj greste po 81. cesti, pripravite, da se za trenutek pomudite pred Kužnikovo gostilno na 3525 E. 81. St. Videli boste slike naših vojakov, ki so na braniku naše stare in svoje rojstne domovine. Kužnikovim dekletom pa prav lepa hvala za tako plemenito in patriotsko delo. Naša je hvaležnost. Bog bo vaš plačnik.

Vsem fantom-vojakom pa želim srečno in zdravo leto 1943. Moja in gotovo vseh je najis-

Če verjamate al' pa ne

Po nekaj letih premirja sem bil zopet tako neznanško srečen, da sem dobil štihtpan. Prijel me je nekako ob tistem času, kot so pričeli Rusi zimsko ofenzivo na osrednji fronti. Če so Rusi pol-

krenejša želja, da bi bil kruti sovražnik že skoro premagan ter da bi se vsi zdravi povrnili domov, fantje k svojim staršem, možje k svojim ljubljim ženicam, vsi pa k svojim prijateljem in znancem. Dal Bog, da bi se naše goreče želje kmalu uresničile.

Jacob Resnik.

Društvo Ribnica št. 12 SDZ

Na letni seji je bil izvoljen sledeči odbor za leto 1934: Predsednik Frank Virant, podpredsednik Matija Križman, tajnik Joseph Ban, 1218 E. 169. St.; zapisnikar Frank Stare, blagajnik Andy Sadar, nadzorni odbor: predsednik Frank Žagar, ostala nadzornika Fred Meden in Anton Kausek, zdravnik Dr. F. J. Kern; zastopnik za Klub društev SND in za delniško konferenco SND Andy Sadar; zastopnik za Prosvetni klub SND Frank Stare; zastopnik za Jugoslovanski pomožni odbor Frank Virant, namestnik Joseph Ban.

Društvo zbiruje vsak drugi petek v mesecu v starem poslopju SND na St. Clair Ave., soba št. 4. Društvo ostane še nadalje član Slovenske narodne čitalnice. Za slovensko šolo SND smo darovali \$3 in za narodni muzej pa \$2; obenem pa smo ponovno darovali v pomoč bednim v stari domovini \$10 in bomo še. Poslali pa smo tudi našim 19 članom-vojakom vsakemu en zavoj cigaret (karton). Imena teh naših fantov so: Robert A. Blatnik, Harry Babich, Victor G. Fink, Joseph Garvas, Leo A. Kodromaz, Raymond Lushin, Emil (Lustig) Žlindra, Edward Ludwig, Edward Lesar, Albert J. Levstec, Emil J. Mahne, Ernest J. Novak, James Petrovcic, Frank Rojc, Stanley Rogel, Frank Lovsin Jr., iz Euclida; John Slogar, Joseph Tomazič iz 17210 Grovewood Ave. in Martin Stefančič.

Ti naši fantje in možje so skoraj bi rekel po vsem svetu raztreseni. Želimo jim vsi srečo in da bi dobro naklestili vse sovražnike posebno pa še Italijane, Nemce in te zavratne Japonce ter da bi vsi zdravi in veseli prihodnji božični dan obhajali v krogu svojih dragih kot zmagovalci.

Ko kaj slabejšega pišem, mi uhaaja spomin tja v staro domovino, kako smo se tam veselili praznikov tako božičnih kot velikonočnih, ker je bilo take dni kaj boljšega na mizi kot druge dni. Ali kdaj kaj pomislimo, kaj bodo pa letos imeli in na svojih mizah naši reveži tam doma? Kar so imeli, so jim pokradli ter jih razgnali na vse strani. Družine se v strahu vprašujejo: "Kje je moj oče, mati, brat ali sestra, sorodniki ali prijatelji?" To je po mojem mnenju hujše, kot če bi vedeli, da je bil na mestu ubit. Toda prišel bo dan plačila vsem tistim, ki so to zakrivilo? Želeč, da bi se že uresničile besede pesmi, ki smo jo včasih peli: "Ven žnjimi, ne maramo jih več. . ." Trst in Gorica sta slovanska in tam bi morali gospodovati Slovenci, kar jim tudi pripada.

Končno pa želim vsem prijateljem in znancem, posebno pa sorodnikom srečno in zdravo leto 1943.

Joseph Ban,

1218 E. 169. St.

tako napadali, kakor je štihtpan mene, pa so bili možaki.

Tisti, ki ste že imeli tako domaćo zabavo in surprise party, veste kaj se to pravi. Tisti, ki pa tega še niste občutili, si teh sladkosti ne morete predstavljati, niti se jih vam ne more opisati, zato vam jih ne bom ponudjal.

Še nobenkrat me ni držalo tako dolgo, nemarnost grda. Zda, ko to pišem, je že dva tedna in še vedno ni podpisano premirje. Vendar pa kaže, da ne bo dolgo, da bom pošast nemarno sčital.

Ves ta čas sem pisal samo z eno nogo. To, se pravi, hodil sem v ofic "nenti čevlji, nenti bos," kot smo rekli doma. V oficu mi je pomožni štab razpostavil stole na vsaka dva koraka po enega, da sem se oprilemal. Pa kaj ni tako naneslo, da sem se skoro ob vsak stol posebej zadel in uganili ste, da ravno s tisto nogo, ki se je bahala z štihtpanom. Stole proč, sem ukazal in potem tancal po eni nogi v veliko zabavo mojeg štaba. Se bo že vrnilo in se bo!

Doma se je pa naša Johana na vso moč prizadevala, da bi naju razdvojila, mene in štihtpan. Ne menda toliko iz usmiljenja do mene samega, ampak največ zato, da bi ne bil tako siten. Ja, kaj naj se smejanje, po nogi pa trga na vse mile viže, vas sprašam.

No, pa sva drug z drugim potrpe in zdravljenje je šlo lepo od rok. Samo enkrat ga je nekoliko polomila, pa mislim, da ne bo hujših posledic.

Prijatelj in lekarnar Lodi Mandel, ki je poleg tega, da je eden najbolj učenih v tej stroki, zraven še fejsht fant, mi je poslal neko rujavo tekočino za mazanje. Mi je res precej pomagalo, moram reči. Precej mi pomagajo tudi renije, ki mi jih je poslal Jože Plevnik. Tiste so sicer samo za notranjo uporabo, zunanji, mi je naročil, naj se mažem samo z glažkom. Zelo dober nasvet.

Prijatelj Albin Filipič mi je obljubil pa arniko, ki je takoj da je pomagala še vsakemu kolonju, pa bi meni ne, mi je zagrisaval. Upam, da mi bo prinesel arniko, še predno se bom sčital.

Ampak v nedeljo popoldne ga je pa naša Johana polomila. Kot navadno mi je z lepino prigravarjanjem položila nogo na stol, prinesla tisto steklenico z rujavimi medicini in začela nogo masirati. Jaz sem pa med tem skozi okno gledal, da sem lažje prenašal blitzkrieg. Še vselej, kadar me je mazala, me je peklo, kot bi držal nogo v vica, to pot pa nič. Prav kot bi me mazala z ajkskrimom. Pogledam in vidim, da me maza z neko zelo rujavo tekočino. "Ti," ji rečem, "ali niso renije danes nekaj izredno rujavne?"

"Saj si tudi ti rujav," mi pove razločno, kar naj bi pomenilo, da že ve kaj dela. Toda sčasoma pa vidi, da ji postajajo prsti nekam mastni, da se kar sprjemljejo. Preneha in natančno pogleda steklenico, katere je vlivala na nogo.

"O, za pet ran božjih," je rekla, potem pa prasinila v smeh in se tako kahljala, da se od morala vvesti na stol, da se n počije. Njena sreča, da se n vesela na stol, kjer je bila prasinjena moja noga. Po dolgem času vendar spravim iz njega, da je pomotoma vzela napačno steklenico zdravil in me prav pridno mazala z renijami, ki so za kašelj. Vidite, kaj moram vse človek prestatati. . . Kadar bom napravil, vas vprašam, če mi začne zdaj noga kašljati?"

ZAKLAD V SREBRNEM JEZERU

...bro! Pa ti povem, da bi napil od njih tisto kotlino." morem ti zabraniti, ker ja." Ne gre mi tudi za to, ni ti prodal, pač pa bi te prašal, ali ti je ljubo, če živel bel ljudje v tvoji zivi? Medved ga je pogledal gledal in njegov obraz raztegnil v zvite gube. Tisti kotlini se mislite na...? Saj tam ni ne vode, mrtev, pust svet je. Slovek kupi le tako zemljo mu donaja korist. In kotlini ni druga ko kame... bo tisto kamenje dokorist. "Na otok pojdem. Ko bo videl moj rdeči brat, da sem prigljal ogenj, naj sune ialc kamen in skala se bo zavalila v jezero. Winnetou naj brž odskoči in naj se ne ustraši, če bo slišal grmenje in pokanje." "Odhitel je k lovcem, izdrl gorečo vejo iz ognja in stopil z Old Firehandom in Old Shatterhandom v čoln. Lovca sta veslala, Veliki medved pa je skrbel, da mu ogenj ni ugasnil. Nista ga vprašala, kaj namerava, slutila pa sta, da gre za njegovo skrivnost. Pristali so, Veliki medved je planil v kočjo, pograbil polno naročje suhljadi, ki je ležala ob ognjišču, pohitel na breg in zažgal suhljad. Visoko je zaplamtela. "Moja brata naj poslušata," je dejal in pokazal čez jezero na kraj, kjer je čakal Winnetou. Napeto so vsi trije poslušali. Nenadoma se je čul votel ropot in pljusk in šumenje valov, nato pa pokanje in grmenje, kot da se hiša podira. Lovca sta začudeno gledala, pa nič ni bilo videti. "Uspelo je!" si je globoko oddahnil Veliki medved. "Kaj?" je vprašal Old Shatterhand. "Vhod v rov je zaprt in Utahi so izgubljeni. Pojdimo v kočjo!" je pridjal hladno in stopil naprej. "Strašno —!" je rekel Old Firehand. "Sto in še več ljudi —!" "Morebiti pa se jih bo še dalo rešiti," je menil Old Shatterhand. Šli so v kuhinjo. Veliki medved je porinil ognjišče v stran, na premakljivi podlagi je stalo. Odprtina je zazijala v podu. "Kaj je tu spodaj?" je vprašal Old Shatterhand. "Rov?" "Da! Rov, ki po njem prihajajo Utahi." "Prišli jih bomo —? Drugega za drugim —?" "Ne!" je kruto povedal Veliki medved. "Ne bo jih treba nam prijeti, tudi brez nas so izgubljeni." "Kako?" "Poslušajta —!" je mesto odgovora dejal poglavar. Zamolklo govorjenje se je čulo. "Ze prihajajo —!" je šepnil. "Brž vodo v rov!" Odhitel je iz kočje, kam, tega lovca nista videla. Tudi nista pogledala za njim, nista se marala vtikati v njegove skrivnosti. Le napeto sta prisluškovala in zaslutila sta, kaj namerava. Ko se je vrnil, je pokazal ven na jezero. (Dalje prihodnjič.)

Prijatelj's Pharmacy
SLOVENSKA LEKARNA
Prescription Specialists
Vogal St. Clair Ave. in E. 68th
ENdicott 4212

1942 DEC. 1942						
Sa	Mo	Tu	We	Th	Fr	Sa
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30	31		

KOLENDAR
DRUŠTVENIH
PRIREDITEV

- DECEMBER**
- 28.—American Jugoslav Veterans, prireditve v avditoriju SND.
 - 31.—Silvestrov večer slovnar, doma in Klub društev SND v obeh dvoranah SND.
 - 31.—SND v Maple Heights, O., priredi praznovanje novega leta z večerjo in plesom.
- JANUAR**
- 1.—Red Jackets (Macca-bees), plesna veselica v SND.
 - 2.—Napredne Slovenke, št. 137 SNPJ, plesna veselica v SND.
 - 10.—Zabava z kartami v korist vojaškega sklada, prireditelj mladinska družba fare sv. Vida, v cerkveni dvorani.
 - 16.—Glasbena matica, plesna veselica v SND.
 - 17.—Glas clevelandskih delavcev št. 9 SDZ, proslava 30-nice v SND.
 - 17.—Pevski zbor "Planina" priredi koncert v SND, Maple Heights, O., ob 7:30 zvečer ob priliki pet-letnice obstoja.
 - 23.—Društvo Kristusa Kralja, št. 226 KSKJ, plesna veselica v SND.
 - 24.—Ivan Cankar, predstava in ples v SND.
 - 29.—Rooseveltov ples v SND.
 - 30.—St. Vitus Booster Club, plesna veselica v SND.
 - 30.—Podružnica št. 3 SMZ priredi plesno veselico v Slovenskem domu na Holmes Ave.
- FEBRUAR**
- 6.—Društvo France Frešeren, št. 17 SDZ priredi plesno veselico v avditoriju SND na St. Clair Ave.
 - 13.—Društvo Cleveland, št. 126 SNPJ bo priredilo v SND domačo zabavo, ob priliki 33-letnice obstoja.
 - 14.—Društvo Ribnica, št. 12 SDZ proslavlja 30-letnico obstanka v avditoriju SND na St. Clair Ave.
 - 20.—Društvo Ložka dolina, plesna veselica v SND.

Pripovedka o božičnem Bogku

Minca je vedela, da bo šel letos božični Bogek kar mimo njene doma. A ni mu zamerila, kdo more zameriti Bogku same-mu? Dobro pač ve, zakaj gre včasih kar mimo hiše. Ga je že kdo užalil in morda ga je vprav Minca razžalila s kakšno prav neumno mislijo. Tolazila se je s tem, da bo pri polnočnici videla božičnega Bogka na oltarju in ga prav lepo prosila, naj ji ne zamere, če ga je užalila in naj pride vsaj drugo leto, ker bo ves čas pridna in se skrbno varovala, da ga spet ne užali. Mati je že ves dan slonela bolna v kotu pri peči. Samo toliko se je bila dvignila, da je opoldne skuhalo borno kosilce. Minca pa je ves dan hodila žalostna iz veže v sobo, iz sobe v vežo, pa sama ni vedela zakaj. Saj ni dolgo, kar je očeta, ki je bil drvar, gori v gozdu ubila smrtka. Žalost in nesreča sta prišli v Minčin dom. Kako naj bo Minca vesela, ko je pa okrog nje vse tako žalostno, da ne bo drevi, ko je sveti večer, v hiši niti božičnega Bogka, ki si ga je tako želela? Mati je bila zadremala pri peči. Minca se je po prstih splazila iz sobe in odšla naravnost pred hišo. Sonce je stalo skoraj že nad visoko zasneženimi gorami, po dolini je lesketal sneg, a gozd, ki se je pričeljenal že tik Mančinega doma, se je svetil v zimskem razkošju in veselju. Minca se ni prav nič obotavljala, temveč je pohitela po ozki

gazi naravnost v gozd, a sama ni vedela zakaj. Gaz je držala po gozdu nekam visoko v hrib, da se je deklica kmalu upehala. Že se je hotela obrniti in steči nazaj. A v tistem hipu je zaslišala pritaeno ječanje, ki je prihajalo iz bližnjega grmovja. Minca se je začudila in stopila iz gazi. Zabredla je po snegu in se ustavila začudena kraj širokega grma. Za grmom je ležal majcen človeček, velik kakor dveletno dete. Ležal je v snegu in milo stokal. "Kaj se ti je zgodilo?" ga je sočutno vprašala Minca. "Ojojme," je zastokal možiček. "Na smučeh sem drvel po gori, ojojme, pa se je zaokrenila smučka, zaokrenila noga in se prelomila. Ojojme, pa ležim tu in ne morem domov." Minci se je zasmilil čudni možiček, pa mu je rekla prav prijazno: "Saj ti jaz lahko pomagam. Samo to mi povej, kje je tvoj dom, pa te ponese domov, če hočeš." "O, saj ni daleč do mojega doma," je odvrnil možiček. "Za tremi skalami, onkraj treh brd in vedno po gozdu, vedno po gozdu naprej. Lahko si natakneš moje smuči na noge, da greš hitreje. A pazi, ojojme, lahko se tudi tebi prigodi to, kar se je meni." Minca se ni prav nič ne obotavljala, temveč si je navezala možičkove smuči na noge. Dvignila ga je na svoje roke in se pogrnala po snegu — frrr, kako naglo je šlo po strminah, po krhkem snegu čez prvo in drugo brdo! Možiček je bil prav lahke in Minca ni prav nič utrujena. Tudi smuči so bile lepo namazane in so drsele kakor po ledu. Možiček je stokal neprestano na njenih rokah. Šele ko se je Minca pogrnala po tretjem brdu in je zavila za tretjo skalo, se je ozrl okrog sebe in rekel: "Saj sva že doma! Počakaj, deklica, počakaj!" Minca se je ustavila in možiček je čudno zaživljal v prste. Hipoma je kar gomazelo okrog Mince, nebroj majcenih možičkov se je usipalo odnekod, da

Minca sama ni vedela odkod. Položila je ranjenega možička v sneg, njegovi tovariši so ga obkolili in odnesli bogve kam. Že se je hotela obrniti in oditi proti domu, ker je videla, da se je pričelo že mračiti. A ustavil jo je možiček, ki je imel belo brado do tal, a na glavi črno kučmo, trikrat prevezano z zlatim trakom. "Počakaj!" ji je velel. "Po- znamo te — Minca si pokraj gozda, Minca, ki je nocoj ne bo obiskal božični Bogek. Lepo si prinesla k nam našega ranjenega brata in zato bomo tudi mi tebe lepo privedli domov. Samo počakaj malo." Na gozd je legala tema. A vsepovsod so pritrkavali drobni zvončki, zlate lučke so se zibale med drevjem, zvonke, tihe pesmice so se spreletavale po gozdu. In Minci se je zdelo, da prihaja zdaj božični Bogek iz nebes in gre tod mimo v dolino, da stopi v vsako hišo, samo v Minčino ne. Vzdihnila je bridko, ker se je spomnila svoje nesreče in bolne mamic. A že so prizvonkljale k nji male sani, v katere je bila vprežena gibčna srna. Možički so jo posadili na sani in srna je zdrvela z njimi skozi gozd. Pač je še slišala za sabo srebrno zvončkanje, a videla ni ničesar, samo zdelo se ji je, da drvi za njo še deset ali pa še več sani. Pa je bila trdno prepričana, da se vozi z njo sam božični Bogek, da napravi veselje vsem ljudem, samo nji ne. Sani so se ustavile pred njenim domom in Minca je skočila s sani in hitela v izbo, da pogleda, kaj je z materjo. A mati je še vedno spala. Minca je stekla na prag, da bi se poslovila od neznanih možičkov, a nikogar ni bilo več pred hišo. Šla je nazaj v izbo in se stisnila nedaleč od matere k peči. Zdelo se ji je, da sliši spet ono pritrkavanje in zvončkanje, ki ga je bila slišala v gozdu. Črna tema se je razgrinjala po izbi. A že čez nekaj hipov je zagledala žive, rdeče lučke, ki so begale po izbi iz kraja v kraj. Sredi te nedoločne svetlobe je pa zagledala tu pa tam majhne, črne postavitve, ki so brižno huškale sem in tja. Čuden šum je polnil vso izbo in sem pa tja je zapraskečalo, kakor da nekdo vleče težko stvar po tleh. Minca sama ni vedela, kako dolgo je ždela pri peči. Hipoma jo je predramila silna svetloba, ki jo je vžgala kdo ve katera luč. Skočila je na noge in si drgnila oči, pa sama ni mogla verjeti, da je resnica vse to, kar vidi krog sebe. V kotu so se svetile jaselece in sam božični Bogek se je lesketal v njih. Na mizi so bili razloženi božični kolači in po vsi izbi je dehtel prijeten vonj, ki je širil krog sebe samo radost. Minca je tlesknila z rokami, da se je prebudila mati, ki se je silno začudila vsemu temu. Nič več ni bila bolna; čutila se je zdravo kot v mladih letih. Minca ji je pripovedovala o čudnih možičkih, in obe sta verjeli, da so ju samo ti obdarovali. Minca misli še danes tako. Mati pa ne verjame tega. Saj je za jaselecami našla listek, popisan z zlatimi črkami. In črke so povedale, da je božični Bog tu in tam, tam in tu in povsod. A še najrajši tam, kjer najde največ prostora. In kje naj najde več prostora kakor v prazni, borni hišici, kjer je gost sama nesreča?

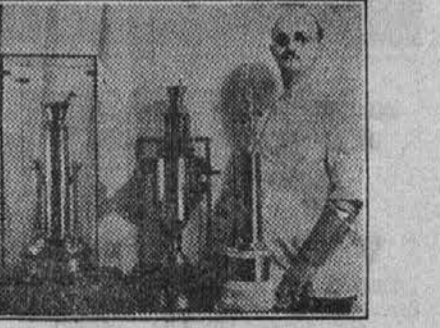
danju" Paveličevih oblasti. "Prišli smo v Ožarac. Mesto lepega kolodvora se dvigajo pred nami od požara porčneli zidovi, porušeni od razbojnikov. Od tu pa do Sarajeva bomo naleteli povsod na opustošene železniške postaje, na porušene hiše in oplenjene trgovine. Meseca julija so partizani zavladali odtod pa do Sarajeva. "Prišli smo do Konjic. Ljudje nam pripovedujejo o bojih, ki so se odigrali v mestu in okolici. Že koncem junija so kmetje iz Bijeline pripovedovali o pustošenju okoliških krajev. "Potem pa je prišel 3. julij, ko so na vsej progi od Sarajeva do Pazarića — Tarcina — Hadžica — Bradina in drugih postaj, napadli partizani in so v nočnem mraku gorele stavbe na vsej tej progi. Dne 7. julija po polnoči so napadli mirno mesto Konjice, na katero so se navallili s hriba Repavice. Ustaši 38. napadalnega oddelka črne legije, ki so branili mesto, so imeli prenesti nepopolnopriliv udarec. Bombe so padale in obenem s pokanjem pušk poškodno grmele v črnem nočnem mraku. Čuti je bilo povelja partizanov: 'levo krilo naprej' — desno krilo nazaj — topovi na svoje mesto — bataljon naprej.' . . . Razvila se je ogorčena bitka. "Mnogi ugledni vojniki 38. oddelka črne legije so padli v tej bitki. Požari so izbruhnili v nekaterih hišah, a zjutraj so partizani napadli mesto samo, katero so oplenili in v njem porušili najvažnejše zgradbe. "S propagando so skušali vplivati na prebivalstvo in je pridobiti zase. Najzanimivejše je, da so skušali uvesti novo metodo. Širili so govoricе, da ne bodo storili nikomur nič zalega in da ne bodo nikogar ubili. Pravo čudo je, da so usmrtili komaj desetorico oseb. Zato pa so odnesli vse, kar so le mogli.

DELO DOBIJO

IZVEŽBANI OPERATORJI
na
Boring Mills
(Horizontal ali Vertical)
Large Planer
Plača od ure, in overtime
Ako ste zdaj zaposleni pri vovnem delu, se ne prigrisite.
WELLMAN ENGINEERING
7000 Central
(Dec. 23, 24, 28.)

MALI OGLASI

Lepa prilika
Naprodaj je popravljalnica čevljev z vsem orodjem in stroji. Na teden dela \$100 prometa in več. Zglasite se na 14610 St. Clair Ave., ali pokličite IVanhoe 6045. Jako lepa prilika za podjetnega človeka (x)

Preizkušena zdravila proti glavobolu

Mandel's Headache Tabs

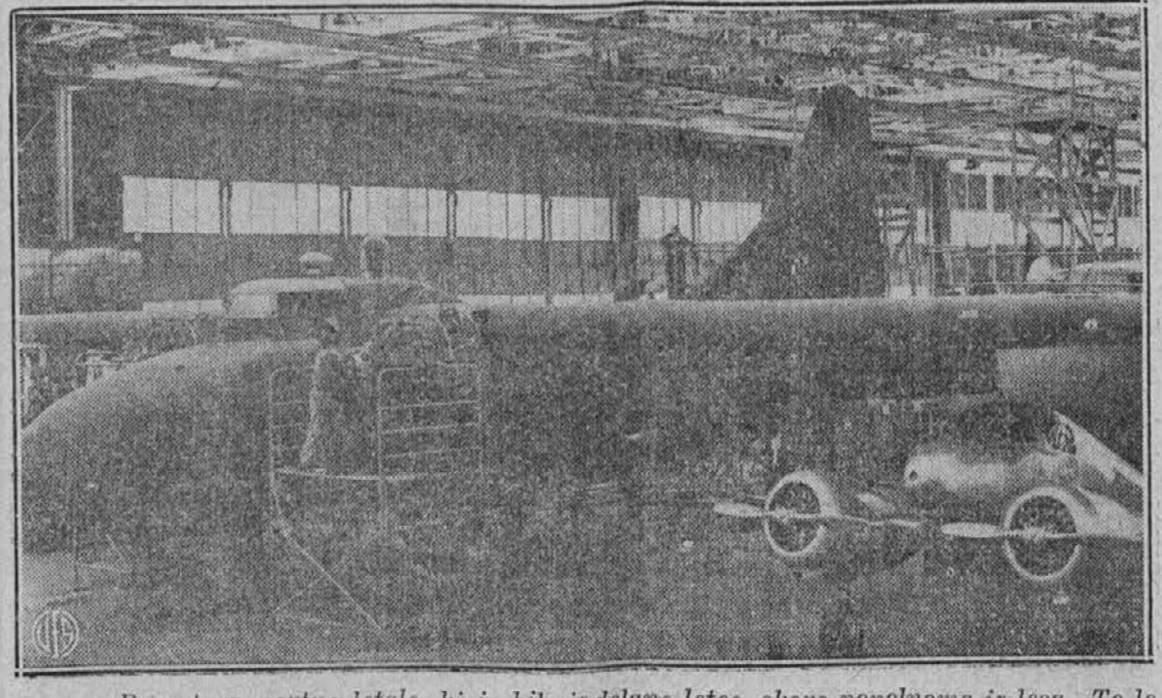
1. Ustavi glavobol
2. Uredi želodec
3. Ojači živce
4. Odpomoč ženskemu zdravju

CENA 50¢

MANDEL DRUG STORE
SLOVENSKA LEKARNA
15702 Waterloo Rd.
CLEVELAND, O.
Pošljamo tudi po pošti

Predečanik je odlikoval dva junaka. Na levi sliki poklanja odlikovanje sinu pokojnega admiralca Daniel J. Callaghana, ki je bil ubit v bitki pri Savo, 12. decembra; na desni sliki po sprejema odlikovanje mornariški pripravnik Norman Scott, katerega oče admiral Norman Scott je bil ubit v bitki v Guadalcanalu.

Prvo transportno letalo, ki je bilo izdelano letos, skoro popolnoma iz lesa. To letalo je Curtiss izdelka "C-76 Caravan" in je namenjeno za prevažanje vojštev na razne fronte. Poleg tega velikana pa lahko opazita malo "jeep" letalo.

O bojih okoli mesta Konjice
Vesti posnete iz Paveličevega časopisa
Dopisnik lista "Hrvatski Narod" je pred kratkim opisal nekatere boje v Hercegovini. Iz tega poročila je videti, kakor trdi so bili boji v teh krajih, v katerih pač ni govoriti o "vla-

JUNAKINJA IZ ŠTAJRA

PREVEL DR. JOS. JERŠE

Božji hram zre z osmerimi pisano pobarvanimi okni na molivce, kakor zrejo angleski zbori na vojskujoče se človeške duše. Tudi nekatera samostanska okna so razsvetljena. Črni možje švigajo za okni sem in tje. Luč pa ni vesela, samostanskih bratov hoja ni praznična. Opatu Viljemu je zelo slabo. Sinoči sta bila pri njem ranocelnik Janez Luc in zdravnik doktor Otrner. Prijezdila sta iz Štajra sem v garstenski samostan. Ko sta se o polnoči vračala, sta rekla, da z opatom stoji slabo. Ko bo minulo staro leto, ga ne bo več med živimi.

V samostanu vlada velika žalost. Toda v božjem hramu kraljuje radost, saj to zahteva veliki praznik. Nešteto sveč gori v velikanski cerkvi. Trije venci zaljšajo veliki oltar, vsakega izmed osmerih postranskih oltarjev pa po šest. Rdeči in zeleni plamenčki plapolajo okoli jaslje. V prezbitariju pri glavnem oltarju vise mogočni slikani zastori, z oltarjev plavajo zlatovezeni antependiji. Ker je po noči, se ne vidi, da je vsa ta krasota odrgnjena in oguljena krparija. Tudi se ne vidi, kako revni so pastirčki v jaslicah. Že davno bi jih bil opat zamenil z drugimi lepšimi in umetnejšimi. Pa kako? Denar je tako redek v samostanu. O, žalostni so časi, odkar vlada Luter! Nič ne prinese več za svete maše, nič več mrtvaških opravil. Vse snrambe so prazne, vsi predali izpraznjeni.

Pater Sebastijan Ertl je pristopil h glavnemu oltarju, da opravi sveto mašo z blagoslovom. Stara, bradata glava mu visi naprej. Toliko časa se je trudil, da je pripravil in uglašil novo pesem za božične praznike in zasenčil luteranske pesmi. Kako se je veselil tedne in tedne, da ga bo pohvalil in počastil opat. Sedaj je pa na smrtni postelji! Kdo mu bo dal čast in hvalo za njegov trud? Kaj razumejo o tem kmetje in kmetice, ki kakor štori čepo po klopeh. Kako vse drugače je bilo še pred petnajstimi leti po veliki katoliški reformaciji. Takrat se je kar trlo ljudi pri cerkvenih slovesnostih. Danes mora človek biti vesel, če pride dvajset ljudi v cerkev. Danes jih gotovo ni več tu: dvajset moških na desni strani in dvajset žensk na levi. Le pri oltarju, na katerem so jaslice, je nekaj gneče. Tam izpoveduje pater Albert. Da, da, pater Albert še vedno

vleče, ker je novinec v samostanu. Kar je novega, potegne za seboj večjo ljudi, si misli stari Sebastijan.

V Albertovi spovednici gori luč. Njegovo blede obličje je nagnjeno k mrežnatemu okencu. Njegove roke, ki so v svitu luči tako bele, počivajo na knjigi. Pater Albert prislukuje. Okoli oltarja kleči kakih trideset ljudi. . . . Nasproti Albertovi spovednici, pri oltarju svete Valpurgje, izpoveduje pater prior. Prazno je okoli njegove spovednice. Le postarna ženica je odložila pri njem svoje lahke grehe. Sedaj sedi notri in bere iz pobožne knjige. Ostro se ozira proti Albertovi izpovednici, kjer hodijo ljudje eden za drugim noter in ven. To se vrši že od pol šestih zjutraj in še ni ne konca ne kraja. "Da, da," zavistno misli prior, "ker tako visoko nosi svoj nos in razbija na leci, preprosti ljudje derejo za njim. Naj se le ponaša, kar se hoče, kar je boljših ljudi, pridejo vsi k meni."

Albert govori in prigovarja, da je že ves vroč in hripav. Kar le more, udušuje svoj glas, ki tako mogočno doni na leci. V potu svojega obraza roti moške, naj ne preklinjajo, ne hudikujejo, ne pijančujejo, ne nečistujejo. Ženske svari pred lažjo, opravljanjem in obrekovanjem, pred tatvino in nečistostjo. O dobri Jezus! Patru Albertu bi še v sanjah ne prišlo na misel, da bi se pulil za te spovednice, ki mu jih zavida pater prior, če ne bi delal za Boga. Boli ga globoko v dušo teža grehov in hudobij, pečejo ga premnoge in težke pregrehe, ki mu jih razodeva ljudstvo. Pa odkodi toliko greha? — Če visi nad mestom in deželo krivoverska oblast, kakor strupena megla nad žitnimi poljanami, se mora razpasti smrdljivi snet. Seveda, če se onečaščujejo in zapirajo cerkve, v katere je tako rado hodilo ljudstvo k raznim prazničnim pobožnostim, potem išče to ljudstvo svojega veselja v vinu in mesenosti. Seveda, če stražijo spovednice in duhovnike, ki med tednom izpovedujejo, tožijo pri gosposki; če se pritrjuje angleski kruh in se hinavsko ljudstvu govori: enkrat na leto je zadosti kakor pri protestantih, vse drugo je nespodobna razvada; — seveda, če se dušam ne razdeluje Telo Gospodovo, kdo se bo čudil, če se nasitujejo z otrobi nečistih živali? Odkod naj pride čisto življenje, odkod hrepenenje po nebesih, če se zapira vino, iz katerega rastejo device?

Teleban prištorklja iz izpovednice. Storil je v enem letu toliko grdih stvari, kolikor je las na njegovi kuštravi glavi. Ko ga je vprašal menih: "Ali te je kaj sram, ti je li kaj hudo?" je mirno odgovoril: "Nak —." Menihu so priigrane v oči solze svete jeze. O, ubogo ljudstvo, kam gre tvoja pot? Kakor Mozes bi človek razbil kamenite table ob skali, saj niso pisane za nikogar več. Kakor so Izraelci, ko so pozabili na svojega Boga, bivali med Madianiti, tako žive te uboge katoliške duše v prokleti krivoverski deželi. Kakor nekajdobra njiva, ki so jo razrile svinje, tako si ti, ubogo štajersko ljudstvo!

Ubogi Štajer! Ubogi Štajer! — Gorje ti zaradi mnogih grešnikov, ki se smeje se pogrezujejo v mlakuže! Edini

pravičnik pa, zaradi katerega ti je Bog doslej prizanašal, edini, ki se je trudil zate z bolnim telesom in z žalostno dušo, ki se je zate do smrti upehal — ta edini leži na smrtni postelji. Žalostno zre menih, ki mu brenči na uho goljufija, jeza, sovraštvo in nečistovanje, v temno, z gorečimi svečami posejano cerkveno ladjo tja proti vratom, katera vodijo v lozenštansko kapelo. Tisto noč, preden je bil umorjen opat Leonhard, tako pripoveduje pravljica, je prišel skozi ta vrata v meniški kuti motilec Knishenk, to je bilo leta 1493.

Ravno je pater Sebastijan Ertel bral list pri sveti maši, ko se premaknejo lozenštanska vrata in noter stopi v sivo ruto zavita postava, ki nosi svetilko v roki. Tiho stopi v cerkev, se prikloni proti glavnemu oltarju. Čisto tiho ji sledi druga manjša postava, tudi v ruto zavita. Ko se obe približata k jasličkemu oltarju, se Albert samemu sebi smeje, da je za trenotek mislil na opatovega morilca. . . . Postava hodi žensko lahko in mirno, spodobno poklekne, slovesno napravi velik latinski križ. . . . Kljub ruti, ki zagrinja obraz, spozna pater Albert v večji postavi gostilniško deklico iz Štajerdorfa, Švertnerično hčerko. To je tista deklica, ki mu je oni večer s takim veseljem dala svoje prihranke. Od tistihmal jo je večkrat videl pri svojih pridigah v farni cerkvi, tudi jo je večkrat videl tam pri župnikovi izpovednici in pri angelski mizi. Vsikdar se je vedla tako pobožno, tako spodobno. Tudi danes kleči spodobno in pobožno pri jaslicah, na njeni levici kleči manjša, gotovo njena sestra. Je-li prišla molit k jaslicam, ali hoče tudi k sveti izpovedi. Zdi se, da hoče dru-

go. Potegne rožni vene in poseje svojo glavo na sklenjene roke. — Poleg nje gori rožena svetilka, kakor svetilka pametne device. Sedaj se skloni k svoji sestrici. Zdi se, da ji hoče dati neko navodilo. Pri tem razkrije ruto in prikazuje so se velike zlatorjave kite.

Star grešnik prilomasti iz izpovednice. Sedaj je Štefana na vrsti. Ljubko vstane ter ugašeno svetilko. Zopet si potegne ruto čez nežni obraz in stopi v spovednico.

Srebrni zvonček prizvanja: Svet, svet, svet si ti, o Gospod. . . . Na koru pojejo dečki pater Sebastijana božično pesem. Med tem se je izpovedovala Štefana. Pred štirinajstimi dnevi da je bila pri spovedi, da je od takrat marsikaj grešila: da ni bila potrpežljiva v nadlogah in težavah, da je marsikaj prezrla pri delu in pri molitvi, da ni materi zadosti pomagala. Tudi je bila včasih prehitra v govorjenju. Nekoč se je preveč zamudila, ko je kupovala ribe, med tem je pa neopaženo izgubil mali bratec, ki je pred najmlajšim, in se je priklatil do Štajra; mati je bila vsa prestrašena, ona pa da je bila kriva.

Izpovednik posluša in naslanja svoj blede obraz na suhe roke. Njemu tako dobro de, ko sliši ta glas, iz katerega zveni angleska čistost in nedolžnost. . . . Tako mu dobro de, kakor onemu, ki je dolgo gazil skozi močvirje, se do pasu pogrezal v močvare, pa nakrat zagleda cvetlično livado, pa kateri ljubko skaklja in šumlja čisti, srebrni potoček. Tako mu dobro de: dete, ki kleči pred njim in se mu izpoveduje svojih grehov, je božje dete. O, hvala Bogu, da se še najdejo v Štajru tudi taki ljudje. Ravno v pravem času je prišla, v uri obupa,

ko se mu zdelo, da je ves Štajer jama razbojnikov.

Ljubka dekličina glava je nalahno sklonjena, roki sta ji pobožno sklenjeni. Sedaj pričakuje nauka in pokore.

Bledi mož govori pritajeno s svojim izrazitim glasom, ki tako mogočno doni na leci. Ta glas je prisilil pobožno dete, da je v ledu, snegu in viharju storilo tako dolgo pot, da mu razkrije svojo nedolžno dušo. "Ti si hčerka Švertnerice, gostilničarke, ki je prišla iz Admonta?"

"Da," je tiho zasopla. "Zdi se mi, da sicer hodiš k Viderspengerju? Ni dobro letati od enega do drugega."

Deklica se je stresla, kakor bi jo bil kdo udaril. Kako iskreno je želela, da bi v duhovni samoti in puščobi luteranskega mesta mogla razodeti svoje srce svetemu, apostolskemu možu! Tedne in tedne je samo na to mislila; ker se ne sme izpovedovati v Štajru, je šla k župniku k izpovedi. Danes se ji je vendar posrečilo — z materjo ni šlo lahko, in če bi ne bila sestra prosila, da bi šla ž njo, še danes bi ne bila dovolila mati. — Celu uro je gazila v snegu in viharju. O, kako se je veselila, ker je mislila, da bo mil in dober kakor dobri pastir. Pa je ves drugačen.

"Prečastiti gospod," reče proseče, cvetoči obraz ji je ves obledel. "Nisem še dolgo v Štajru in šele iščem izpovednika. Ker prečastiti gospod tako lepo pridiguje, sem mislila — danes na praznik mojega patrona —"

"Tako, si mislila!" je odvrnil skoraj porogljivo. Če mu jo je Bog poslal kot angela tolažbe, je tudi volja božja, da izpovednik najpreje poskuša duše. V poskušnji se nedvomno pokaže, so li otroci božji ali

ne. "Splošno se ne sme bežati od domačega župnika," osorno nadaljuje pater Albert. "Kar se tiče tvojih grehov, vedi, da ne gre materi ugovarjati, to je slabo. Mati je mati. Mati je mnogo bolečin pretrpela zate."

"Da," šepče deklica, "vem." "Ne, ti nič ne veš, premlada si še. Bolje moraš paziti doma na bratce in sestrice in sploh paziti doma, kar le moreš. Če so oče mrtvi, je materi vzeta desna roka. Tedaj morajo otroci materi biti opora in palica, in najstarejši otrok ima pred vsem to dolžnost. Saj je tudi Jezus pomagal svoji materi, ko mu je umrl rednik. Od njega se uči, bil je pokoren in krotak sin. Si razumela?"

Deklica odvrne tiho: "Da, prečastiti gospod."

Sedaj ji je naložil pokoro in ji je dal sveto odvezo, deklica je pobožno nagnila svojo glavo.

Przeje nato pa je — proti svoji navadi — vnovič začel govoriti:

"Imate gostilno. Kako je pri vas glede petka in drugih postnih dni? Dajete gostom postne jedi?"

"V petkih, kvatrne dni in druge velike postne dni mati dajejo mesa, saj to se ne sme. "Hodijo tvoji bratci in sestrice v šolo; kam hodijo? Brez dvoma doma, kaj ne?"

"Ne, hodijo v gorsko šolo. "V tisto, kjer so na vratih na tabli naslikani trije dečki ki pišejo pisma?"

(Dalje prihodnjič) Magnezij je približno za eno tretjino težji kot aluminij.

Nič več kot 4 dni! SAMO OD 28. DO 31. DECEMBRA VELJAJO TE CENE!

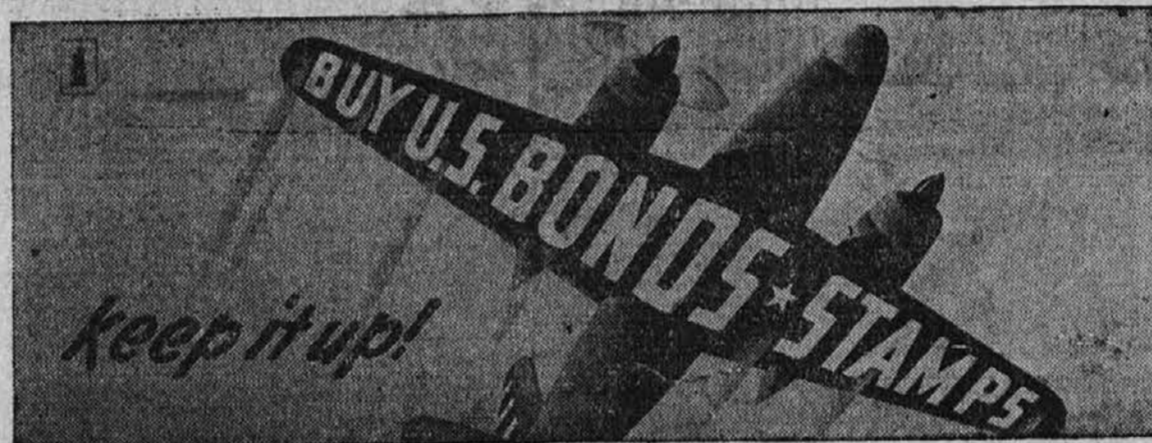
Od ponedeljka 28. decembra pa do četrтка 31. decembra bomo priredili razprodajo pohištva za vaš dom

- Na tej razprodaji vam bomo nudili po 3 KOMADE ZA SPALNO SOBO, sedaj samo **69.50**
- Po 2 komada za SPREJEMNO SOBO, sedaj samo **89.50**
- 5 komadov, MIZA in 4 STOLI ZA v KUHINJO, samo **16.95**
- Grand, Magic Chef, Roper in Norge KUHINJSKE PEČI, od **67.95** naprej

Modroce, železne postelje, preproge, mize, svetilke in še veliko drugega pohištva za vaš dom.

NORWOOD APPLIANCE & FURNITURE

6104 St. Clair Ave. 819 E. 185 St.

Ali iščete delo?

Ako iščete delo v kaki tovarni, ki izdeluje vojne potrebščine

NE POZABITE NAJPREJ POGLEDATI V KOLONO NAŠIH MALIH OGLASOV!

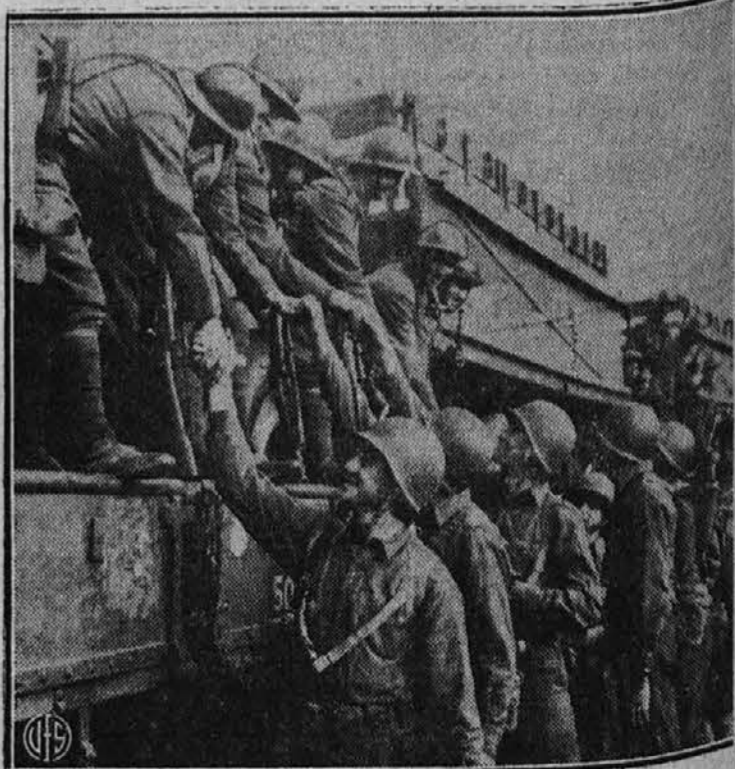
SKORO VSAK DAN IŠČE KAKA VOJNA INDUSTRIJA TE ALI ONE VRSTE DELAVCEV

VOJNE INDUSTRIJE, KI OGLAŠAJO V TEM DNEVNIKU IŠČEJO . . . POMOČ!

Kadar vprašate za delo, ne pozabite omeniti, da ste videli tozadevni oglas v Ameriški Domovini

V sredini na sliki vidimo mladega komandirja Bruce McCandless, ki je bil prevzel poveljstvo bojne ladje San Francisco, ko je bil smrtno zadet njen prvi poveljnik v Savo bitki. Desni na sliki pa je oče mladega junaka, kapitan Byron McCandless.

Kot stari znanci v prvi svetovni vojni, tako se pozdravljajo "Jenčki" s francoskimi bojovniki v Oranu, Alžirija. Na sliki vidimo naše fante z Francozi pred odhodom na bojišče v Tenužiji.

V BLAG SPOMIN

DESETE OBLETNICE SMRTI NAŠEGA NEPOZABLJENEGA IN ISKRENO LJUBLJENEGA OČETA

JOHN RUSS

ki je mirno v Bogu zaspal dne 28. decembra, 1932.

Deset let je že minulo, ko zapustil solzno ste dolino, kar od nas Vas je ločila, na božji klic nemila smrt.

Tu ostali Vam želimo večno milost in plačilo; večna luč naj Vam svetila, dokler nas ne združi Bog.

Žalujoci ostali:

HČERE in SINOVA.

Cleveland, O., 28. decembra, 1942.